

Dankbaar aandenken aan

DE HEER

Richard VAN ELSUWE

echtgenoot van Mevrouw Gabriëlle MARTENS

geboren te Sint-Maria-Oudenhove
op 17 november 1914 en thuis overleden
in familiale kring op 6 juli 2000,
gesterkt door het Sacrament
van de ziekenzalving.

Uw aanwezigheid en uw medevoelen
waren voor ons een troost,
wij danken U ervoor.
De familie.

Namis op zondag 3 september 2000 om 11 uur in
de parochiekerk te Sint-Maria-Lierde.

Rouwlf. Fun. B.V.B.A. RAOUL, Brakel, Tel. 055/42 24 49

Richard is van vroeger, nog uit de eerste helft van de vorige eeuw toen wij onze klompen begonnen te ruilen voor de eerste schoenen, toen mensen nog in hun dorpen bleven en er nog voldoende handwerkslieden waren die beter een schaaap schoren of een muur metselden dan een ander. Richard was toen de vakbekwame schoenmaker bij de leest in het huis naast de dorpskerk. Iedereen in het dorp was toen verantwoordelijk voor één detail, zoals elk blad van een boom anders is, zoals elk grassprietje uniek is, zoals elke waterdruppel het talent heeft van een grote bijzonderheid. Sindsdien zijn we in deze eeuw van nu zwervers geworden, worden we opgejaagd en hebben we veel verloren: het dorp waarin wij kinderen waren, het leven van toen, het schoenwerkhuus links en het café rechts in hetzelfde huis.

Een moeder neemt afscheid van haar man - gezegend het diamanten huwelijksfeest van 28 november 1998. Zes kinderen begraven hun vader - gezegend al hun herinneringen. Gezegend de fierheid en de dankbaarheid om deze vader. Wat Gaby en Christiane voor vader deden, hoe ze hem thuis koesterden en verzorgden, de liefde van 5 zonen voor hun vader, de weelde van 14 kleinkinderen, het wonder van 8 achterkleinkinderen... alles wat je in je geheugen meedraagt, de toekomst na jou kome-wat-komt, zal niemand je ontnemen. Je vader en je moeder zijn voor eeuwig je trots, je identiteit, je traditie, je verleden. Op momenten van verdriet, in tijden van diepe teleurstelling, in het uur van de dood teer je op wat zij voor jou deden en betekenden. Je vertelt aan elkaar wat je niet bent vergeten, je roept de beelden weer naar boven, of je zwijgt heel stilletjes van binnen. De troost? Dat deze vader je vader was.